

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

45 Af 3/2012-31

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Dalily Marečkové a Olgy Stránské v právní věci žalobkyně: **Z. J.**, zastoupená JUDr. Josefem Vaňkem, advokátem se sídlem T. G. Masaryka 108, Kladno, proti žalovanému: **Finančnímu ředitelství v Praze**, se sídlem Žitná 12, 120 00 Praha 2, za účasti **Z. J.**, zastoupeného JUDr. Josefem Vaňkem, advokátem se sídlem T. G. Masaryka 108, Kladno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 22. 11. 2011, čj. 5975/11-1500-200379,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 22. 11. 2011, čj. 5975/11-1500-200379, zamítl žalovaný odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu v Kladně ze dne 8. 9. 2011, čj. 244049/11/030940203561, a toto rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zřídil k zajištění daně v celkové výši 1 250 277 Kč zástavní právo k rodinnému domu č. p. na pozemku parc. č. , k pozemku parc. č. o výměře 117 m² a k pozemku parc. č. o výměře 961 m², vše v katastrálním území T., zapsané na LV pro Katastrální úřad pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště Kladno (dále jen „nemovitosti“). Tyto nemovitosti jsou ve společném jmění manželů žalobkyně a jejího manžela Z. J.

Žalobkyně rozhodnutí žalovaného napadá žalobou a navrhuje toto rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení. Žalobkyně namítá, že zajišťovaná daňová pohledávka vznikla výlučně z jejího podnikání, je tedy pouze jejím závazkem a nepatří do společného jmění manželů. Ke zřízení zástavního práva byl proto třeba souhlas jejího manžela ve smyslu § 170 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů a § 161 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. Manželovi žalobkyně je sice známo, že je jako podnikatelka povinna platit daně, avšak vyvozovat jeho souhlas se vznikem daňové povinnosti. Taktéž nelze souhlasit se závěrem, že jestliže do společného jmění manželů náležejí příjmy z podnikání jednoho z manželů, náležejí tam i daňové povinnosti. Podle § 143 odst. 1 písm. a) občanského zákoníku náležejí do společného jmění manželů všechny příjmy obou manželů, kdežto závazky které vznikly za trvání manželství a jejichž rozsah přesahuje míru přiměřenou majetkovým poměrům manželů, které převzal jeden z nich bez souhlasu druhého, do společného jmění manželů podle § 143 odst. 1 písm. b) občanského zákoníku nepatří. Tyto argumenty podporují i závěry správního orgánu I. stupně, podle nichž manžel žalobkyně není ani příjemcem rozhodnutí o zřízení zástavního práva, které mu je zasíláno pouze na vědomí, bez možnosti jakkoli se proti němu bránit.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že každý z manželů je vlastníkem celé nemovitosti. Zřídil-li finanční úřad zástavní právo k majetku, které je ve vlastnictví žalobkyně, nemusel postupovat podle § 170 odst. 3 daňového řádu, neboť nezajistil daňový nedoplatek na majetku vlastníka odlišného od daňového subjektu. Ke vzniku závazku uhradit daň se nevyžaduje souhlas druhého manžela. Jelikož rozsah společného jmění manželů nebylo zúženo ani nezaniklo, daňový nedoplatek je součástí společného jmění manželů. Odvolání manžela žalobkyně proti témuž rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zamítnuto, protože nebyl příjemcem rozhodnutí o zřízení zástavního práva ve smyslu § 101 odst. 3 daňového řádu.

Krajský soud v Praze rozhodl o věci aniž by nařizoval ústní jednání, neboť oba účastníci s takovým postupem soudu vyslovili souhlas [(51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní rád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Podle § 170 odst. 1 daňového řádu správce daně může zřídit rozhodnutím zástavní právo k majetku daňového subjektu k zajištění jím neuhrazené daně za podmínek stanovených občanským zákoníkem, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Podle § 145 odst. 3 občanského zákoníku závazky, které tvoří společné jmění manželů, plní oba manželé společně a nerozdílně.

Zodpovězení otázky, zda bylo možno zřídit k zajištění daně jednoho z manželů zástavní právo k majetku patřícím do společného jmění manželů, je třeba nejprve posoudit, zda tato nezaplacená daň patří jako závazek do společného jmění manželů. Na tuto otázku odpovídá judikatura Nejvyššího soudu. Z ní vyplývá, že k vydobytí závazku, který vznikl za trvání manželství jen jednomu z manželů, lze nařídít výkon rozhodnutí i na majetek patřící do zaniklého společného jmění, které v době zahájení řízení o výkon nebylo vypořádáno (např.

R 74/2004, 29 Cdo 1134/2007). Lze-li použít na úhradu pohledávky vzniklé za trvání manželství jen vůči jednomu z bývalých manželů majetek v bezpodílovém spoluvlastnictví manželů nebo ve společném jmění manželů, které zaniklo rozvodem, je nepochybné, že tak lze učinit i v situaci, kdy manželství nezaniklo a společné jmění manželů trvá.

Je-li pohledávka finančního úřadu pohledávkou, k jejímuž uspokojení by mohl být použit majetek nacházející se ve společném jmění manželů, je možné tímto majetkem tuto pohledávku rovněž zajistit z titulu zástavního práva zřízeného podle § 170 odst. 1 daňového řádu. Institut zřízení zástavního práva k zjištění neuhrazené daně je totiž ve své podstatě institutem, který má následnou exekuci usnadnit. K tomu přitom není zapotřebí souhlas druhého manžela ve smyslu § 170 odst. 3 daňového řádu, neboť majetek ve společném jmění manželů, z nichž jeden je daňovým subjektem, jehož nedoplatek je zajišťován, není majetkem vlastníka odlišného od tohoto daňového subjektu, ale jde o majetek společný neoddělitelný.

Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná a proto ji zamítl (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 31. října 2012

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Rozsudek byl vyhlášen dne 31. 10. 2012 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost:

Zdeňka Vlasáková

